

Arrest

nr. 183 506 van 7 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 augustus 2016 tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 15quater en 13)

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster dient bij schrijven van 28 januari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 13 februari 2012 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 28 januari 2011 onontvankelijk wordt verklaard. Hierbij worden onder meer de ingeroepen relatie met de legaal in België verblijvende S. G., met wie verzoekster samen een kind heeft en van wie zij een tweede kind

verwacht, en de scholing van het kind niet weerhouden als buitengewone omstandigheden die de indiening van de verblijfsaanvraag in België rechtvaardigen.

1.3. Verzoekster en de heer S. G. leggen op 27 december 2012 een verklaring van wettelijke samenwoning af bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen.

1.4. Verzoekster dient bij schrijven van 3 mei 2013 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 21 november 2013 de beslissing waarbij de verblijfsaanvraag van 3 mei 2013 onontvankelijk wordt verklaard. De wettelijke samenwoning met S. G. en het gegeven dat zij twee minderjarige kinderen hebben, worden niet weerhouden als buitengewone omstandigheden.

1.6. Verzoekster dient bij schrijven van 28 februari 2014 een aanvraag in voor een toelating tot verblijf, in functie van haar wettelijk samenwonende partner, op grond van artikel 10 juncto artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 23 juni 2014 de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf van 28 februari 2014. Er wordt geoordeeld dat het ingeroepen artikel 8 van het EVRM en de aanwezigheid van haar gezinsleden in België evenals de scholing van haar oudste zoon geen buitengewone omstandigheden vormen.

1.8. Bij arrest nr. 138 955 van 23 februari 2015 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 13 februari 2012.

1.9. Bij arrest nr. 139 078 van 23 februari 2015 verwerpt de Raad het beroep ingesteld tegen de beslissing van 21 november 2013.

1.10. Verzoekster en de heer S. G. treden op 14 maart 2016 in Antwerpen in het huwelijk.

1.11. Verzoekster dient bij schrijven van 5 mei 2016 een nieuwe aanvraag in voor een toelating tot verblijf, in functie van haar intussen echtgenoot, op grond van artikel 10 juncto artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 31 augustus 2016 de beslissingen tot onontvankelijkheid van de aanvraag voor een toelating tot verblijf van 5 mei 2016 en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden verzoekster op 22 september 2016 ter kennis gebracht.

De beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf is gemotiveerd als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 05.05.2016, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: [K.]

Voorna(a)m(en): [S.]

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: Erevan

Identificatienummer in het Rijksregister: [...]

Verblijvende / verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die haar verhinderen terug te keren naar het buitenland om ginds het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische

diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat ze haar kinderen, die hier naar school gaan, geen 1 jaar of meer kan achterlaten. Haar echtgenoot is voor zijn werk dikwijls afwezig; soms kan dit voor 2 of 3 dagen zijn. Meneer kan moeilijk de kinderen meenemen en verder is er niemand om voor de kinderen te zorgen bij afwezigheid van de vader. Bovendien is één zoon in medische behandeling voor zijn beenderstelsel.

Mevrouw heeft reeds sedert 2009 in België diverse aanvragen tot regeling van haar verblijf ingediend en dit op basis van verschillende wettelijke bepalingen. Geen enkele van deze aanvragen werd ontvankelijk verklaard. Mevrouw legde tevens enkele bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neer. Ze verkiest in België te blijven en verdere procedures op te starten om te vermijden aan de voorziene wettelijke bepalingen te voldoen, met name het vereiste visum te gaan vragen in het buitenland. Het gezinsleven, dat ze hier heeft verdergezet en uitgebouwd in illegaal verblijf, wordt nu aangewend als een buitengewone omstandigheid in bovenstaande betekenis. Deze redenering kan niet worden gevolgd. Het kan niet de bedoeling zijn dat de overheid voor een voldongen feit wordt geplaagd door de volharding van betrokkene om de wettelijke bepalingen naast zich neer te leggen.

In zijn arrest met nummer 157 399 d.d. 30.11.2015 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierover het volgende:

“De Raad wijst er nog op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd, zoals in casu. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfssituatie van één van hen van die aard was dat de volharding van het gezinsleven op het grondgebied van de Verdragsluitende Staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM”. (hierbij worden ettelijke verwijzingen gegeven naar concrete arresten).

Mevrouw beroept zich inderdaad op haar gezinsleven in België, terwijl ze op geen enkel ogenblik legaal verblijf heeft verworven.

Er kan weinig geloof gehecht worden aan de verklaring dat er niemand is die voor de kinderen kan zorgen. Haar schoonouders wonen in dezelfde straat als zijzelf en haar gezin. Deze personen zijn van een leeftijd die hen normalerwijze moet toelaten nog voor kinderen een opvang te kunnen organiseren. Sowieso wordt niet aangetoond waarom zij in voorkomend geval niet kunnen helpen de kinderopvang te organiseren. Daarenboven zijn er afdoende mogelijkheden in België qua naschoolse en andere opvang. De echtgenoot van betrokkene heeft een salaris waarmee opvang door derden kan gefinancierd worden. Trouwens, veel andere gezinnen worden eveneens geconfronteerd met gelijkaardige problemen van kinderopvang. Zij dienen daar eveneens een oplossing voor te vinden; deze situatie kan dus niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in bovenstaande betekenis.

Er wordt geen enkel stuk aangebracht dat de beweerde medische behandeling van het kind aantoonde, dus deze bewering wordt niet weerhouden.

Mevrouw beweert dat ze hier volledig geïntegreerd is, heel goed Nederlands spreekt en de taal voor 100% begrijpt. Haar kinderen spreken eveneens Nederlands en gaan hier al jaren naar school.

Deze zaken zullen het voor betrokkene gemakkelijker maken om na haar terugkeer het gezinsleven verder te zetten met haar fysieke aanwezigheid..

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “Er kan niet ingezien worden hoe een goede integratie het voor verzoekster en haar zoon moeilijk, zo niet onmogelijk, zou maken om een verblijfsaanvraag in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Een goede integratie kan deze aanvraag via de reguliere procedure immers enkel eenvoudiger maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223).

Deze redenering kan hier perfect toegepast worden. De motivatie dat mevrouw geïntegreerd is en de taal machtig is, vormt geen buitengewone omstandigheid in bovenstaande betekenis.

Noch het gezinsleven noch het hoger belang van de kinderen worden geschonden door een tijdelijke afwezigheid van betrokkene om zich conform de bestaande wetgeving en de voorziene procedures in regel te stellen. Mevrouw kan tijdens haar afwezigheid afdoende contact onderhouden met de ganse familie en op deze manier ook bijdragen aan de opvoeding van de kinderen.

Eenmaal ze bewezen heeft aan de wettelijke voorwaarden te voldoen en haar visum heeft bekomen, heeft ze de mogelijkheid en het recht haar gezin in België te vervoegen.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten is gemotiveerd als volgt:

“De mevrouw, die verklaart te heten

Naam: [K.]

Voornaam: [S.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: Erevan

Nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980: betrokkene beschikt niet over een geldig visum.

Het feit dat mevrouw hier een echtgenoot en 2 kinderen heeft, vormt op zich geen garantie op verblijfsrecht en ontslaat haar niet van de verplichting om de bestaande wetgeving te respecteren. Eén van de kinderen heeft trouwens zelf geen verblijfsrecht.

Aangezien mevrouw reeds diverse jaren tevergeefs in België vanuit illegaal verblijf procedures opstart om haar verblijf te regelen en ze, ondanks de beslissingen tot onontvankelijkheid en enkele bevelen om het grondgebied te verlaten, volhardt in haar houding om hier te blijven, is een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aangewezen.

Een tijdelijke afwezigheid van mevrouw om zich via de voorziene procedure in regel te stellen, vormt geen schending van het hoger belang van de kinderen. De echtgenoot en schoonouders kunnen instaan voor de opvang van de kinderen buiten de schooluren. Er bestaan daarenboven diverse andere mogelijkheden tot kinderopvang in België. Mevrouw kan tijdens haar afwezigheid contact houden met de familie en bijdragen tot de opvoeding van de kinderen. Er zijn geen aanwijzingen dat er verder bijzondere omstandigheden zijn (gezondheid van de kinderen, andere,...) die de permanente aanwezigheid van de moeder vereisen.

Naast de aangehaalde vermelding in de bijgaande bijlage 15quater dat het Europees Hof van de Rechten van de Mens van oordeel is dat het opbouwen van een gezinsleven in precair verblijf geen bescherming biedt tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM, dient verder te worden vermeld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in hetzelfde aangehaalde arrest (nr 1570399 d.d. 30.11.2015) nog het volgende aanhaalt: " Wanneer het recht op een gezinsleven wordt ingeroepen in het kader van een betwisting over de verblijfswetgeving, dient nog te worden geduïd dat de positieve verplichtingen van de overheid begrensd zijn. Een Staat heeft immers het recht om de toegang tot het grondgebied te controleren. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven." (diverse verwijzingen naar rechtspraak inbegrepen).

Er zijn eveneens geen aanwijzingen omtrent de gezondheidstoestand van betrokkene die een bevel om het grondgebied te verlaten belemmeren."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Dat verzoekster wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald die verantwoorden waarom haar aanvraag in België werd ingediend.

Verwerende partij somt ze zelf op in haar bestreden beslissing.

Verwerende partij faalt er vervolgens echter flagrant in afdoende te motiveren waarom deze elementen niet zouden volstaan.

De motiveringsplicht, zoals ze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, houdt in dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende dient te zijn.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het motiveringsbeginsel flagrant schendt!

Men stelt immers louter het volgende: "Betrokkene toont niet aan zich in buitengewone omstandigheden te bevinden die hem verhinderen terug te keren naar het land van herkomst om ginds het vereiste visum te gaan halen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, zoals bepaald in artikel 12bis §1, tweede lid, 3° van de wet van 15.12.1980."

Dat, integendeel tot wat verwerende partij stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 12 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 12 van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Armenië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien zij al verschillende jaren niet meer in Armenië is geweest! Zij heeft haar leven hier opgebouwd, samen met haar partner en kinderen??! Bovendien heeft zij niets meer in haar land van herkomst en kan zij nergens terecht voor een veilig onderkomen, waardoor zij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Verwerende partij dient dit uitvoerig te motiveren!

De elementen die verzoekster aanhaalde, dienen wel degelijk in overweging te worden genomen als buitengewone omstandigheden.

Kruispunt-Migratie.be geeft de volgende voorbeelden aangaande buitengewone omstandigheden:

"De rechtspraak aanvaardt deze buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"

En specificeert verder het volgende:

"Andere omstandigheden of geheel van omstandigheden

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

- je kind zou een school- of academiejaar verliezen
- je zou je werk verliezen
- je bent opgesloten in de gevangenis

Voorbeelden van omstandigheden in het herkomstland:

- oorlog
- weigering van legerdienst "

Dat verzoekster duidelijk buitengewone omstandigheden aangehaald heeft, die aanvaard worden door de rechtspraak.

Verwerende partij ontkent dit niet, meer nog men haalt ze aan in de beslissing!

Dat het bijgevolg onaanvaardbaar is dat deze niet aanvaard worden door verwerende partij!

Dat verzoekster het volgende wenst op te merken m.b.t. de door hen aangehaalde buitengewone omstandigheden (die, zoals eerder aangehaald, aanvaard worden door de rechtspraak.):

[...] Schending van art 3 EVRM

Verzoekster bevindt zich in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Armenië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Indien zij dient terug te keren zal zij in Armenië in armoede terecht komen en onderdrukt en gechanteerd worden omwille van haar terugkomst uit Europa. Tevens wordt in bijlage ambtsbericht gevoegd waarbij de precaire situatie voor alleenstaande vrouwen kan worden vastgesteld.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid, eens te meer daar uit vaste rechtspraak blijkt dat dit wel volstaat!

Zo stelt het Algemeen Ambtsbericht Armenië dat: "In Armenië zijn arrestaties vaak niet het gevolg van een lopend politieonderzoek: in plaats daarvan worden personen in hechtenis genomen om vervolgens onderwerp van onderzoek te worden."

Hoe kan men niet onderzoeken of verzoekster geen risico zal lopen in Armenië als zij daar elk moment van de dag van straat kan geplukt worden om vervolgens het onderwerp van onderzoek te worden. Zo stelt hetzelfde bericht dat ook mishandelingen door de politie niet vreemd zijn in Armenië.

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Het leven van verzoekster is in gevaar, indien zij dient terug te keren naar Armenië, verzoekster kan dit echter onmogelijk staven.

Het is onredelijk van verwerende partij om een bewijs te verwachten van wat er zou gebeuren, indien zij zou terugkeren.

Dat er van verzoekster geen negatief bewijs kan verwacht worden!

Immers, verzoekster is al geruime tijd niet meer in Armenië geweest. Dat er van haar niet kan verwacht worden dat zij terugkeert om te kunnen bewijzen dat haar leven er in gevaar is.

Dat verwerende partij het land van herkomst niet onderzoekt en dus ook niet motiveert in haar beslissing.

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat zij haar leven in gevaar brengt.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit het administratief dossier van verzoekster blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan.

Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is.

Dat de veiligheid van verzoekster gegarandeerd dient te worden.

[...] schending van artikel 8 van het EVRM

Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissingen van verzoekster blijkt op geen enkele manier dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, rekening heeft gehouden met het feit dat de partner van verzoeker en haar twee minderjarige kinderen legaal verblijf hebben in België.

Dat verzoekster ook een bevel om het grondgebied, bijlage 13 mocht ontvangen.

Wat beoogt verwerende partij hiermee?

Dient verzoekster haar kinderen en partner achter te laten en terug te keren naar Armenië?!

Dit is onmogelijk! Minstens maakt dit een schending uit van art 8 van het EVRM!

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, "vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf", T.Vreemd. 2005, 332).

De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, " recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf", T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

"Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 van het EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 van het EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Haar integratie, haar langdurig verblijf en het feit dat verzoekster nooit enige strafbare feiten heeft gepleegd, wegen zwaarder door, alsook het feit dat verzoekster haar echtgenoot legaal in België verblijft.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn.

Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer bemoeilijken!

Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt en samen met haar partner en kinderen een effectieve gezinscel vormt.

Hoe kan zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als verzoekster terug dient te keren naar Armenië en de partner en kinderen van verzoekster achterblijven in België?!

Dat zij de zorg van haar kinderen op zich neemt en voor hen zorgt, terwijl haar partner werkt, waarvoor hij soms dagen van huis is, en zo in een inkomen voor hen voorziet.

Hoe kan verzoekster voor haar kinderen zorgen vanop afstand indien zij dient terug te keren naar Armenië?! Neemt men zichzelf nog au sérieux?! Meent men dat dat de Belgische of Armeense wijze van opvoeding van kinderen is - dit is flagrant fout en onredelijk.

Dat de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet redelijk te verantwoorden zijn met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat de Raad van State zich hier bovendien reeds over uitsprak in arrest nr. 2010.029 van 22.12.2010:

Overwegende dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een 'rechtmatige' toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art 8 van het EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds; dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het EVRM een nadere motiveringsplicht omvatten; dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoont; dat het tweede middel in die mate gegrond is."

De bestreden beslissingen dienen vernietigd te worden, aangezien verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt mbt het gezinsleven van verzoekster!

Het is voor dit gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in Armenië een gezinsleven te hebben!

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissingen.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen!

Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissingen? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer of een terugbrenging een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Dit gezin mag niet uit elkaar gehaald worden!

[...] Schending van het IVRK en art 74/13 van de vreemdelingenwet

Verzoekster wenst te wijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

(cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)”

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.

(...)” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

“Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by “public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies”. The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children’s rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children.”

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoekster wenst eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

“78. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Detiček, punt 34).

79 Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfangen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80 Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

81 Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen.”

In casu, is verwerende partij op de hoogte van het bestaan van de minderjarige kinderen van verzoekster.

Dat men de belangen van de kinderen wel degelijk mee in overweging dient te nemen.

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De kinderen van verzoekster hebben het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.”

De kinderen hebben recht op een relatie met beide ouders, verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst!

Dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden omwille van het feit dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoekster en het dossier van verzoekster niet getoetst heeft aan het IVRK.

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

“1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.”

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekster het recht hebben een band met hun moeder te onderhouden, en dat ze die kans ook moeten kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders.

Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit NIET het geval is!

Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld!

Hoe kunnen de kinderen van verzoekster een band opbouwen met de moeder, indien zij teruggestuurd wordt naar Armenië en de kinderen zelf over verblijfsrecht in België beschikken, hier school lopen en hier opgroeien??

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their

father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Dat het duidelijk is dat ook verzoekster de kans moet krijgen om de opvoeding van haar kinderen op zich te nemen, en dat een eventuele terugkeer naar Armenië een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van haar kinderen en haar partner.

Dat ook uw Raad zich hier reeds verschillende malen over uitsprak, onder andere in arrest nr. 97 183 dd 21.02.2013:

“Ten deze en ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de omzetting vormt van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna: Terugkeerrichtlijn) (cfr. Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98.) Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn Lidstaten daarenboven eveneens gehouden om artikel 24 van het Handvest na te leven. Aangezien uit de tweede bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden van verzoeker, minstens dat die elementen in overweging werden genomen die redelijkerwijs in aanmerking dienden genomen te worden, met name het bestaan van haar minderjarige dochter, werd de tweede bestreden beslissing niet redelijk verantwoord en maakt het dan ook een schending uit van het redelijkheidsbeginsel.”

Ook arrest nr. 121 015 dd. 20.03.2014 is zeer duidelijk:

“Gelet op het bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag.

...

Waar verweerder verwijst naar een arrest van de Raad weze het opgemerkt dat de Raad in deze eveneens stelt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bescherming biedt aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen kampen. In casu meent de Raad dat verzoeker op afdoende wijze haar feitelijke gezinsleven heeft aangetoond (zie supra), verweerder betwist ook geenszins dat verzoeker samenwoont met haar kind. (...)

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is geschonden”

Dat dit in casu toepasbaar is op het dossier van verzoekster.

De Staatssecretaris voor asiel en migratie heeft weet van het feit dat verzoekster een gezin vormt in België, samen met haar partner en kinderen.

Dit werd immers reeds verschillende malen bevestigd door uw Raad:

Arrest nr. 97 183 dd. 21.02.2013 stelt het volgende: “De Raad stelt evenwel vast dat noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan worden opgemaakt of worden vastgesteld dat in casu een evenwichtige en redelijke beoordeling werd gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van verzoekers minderjarige dochter.

De verwerende partij blijft voorts in gebreke om dit aan te tonen in haar nota met opmerkingen, daar zij zich beperkt tot de opmerking dat dat de eerste bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoeker en niet op haar minderjarig kind.

In de mate dat verwerende partij aldus van mening is dat er geen terdege rekening moest worden gehouden met het hoger belang van de minderjarige dochter, en in de mate dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de vereiste beoordeling heeft

gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, is een schending van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing."

Ook arrest nr. 136 751 van 21.01.2015 stelde nog het volgende:

"Noch uit de motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met het hoger belang van verzoeker' kinderen. Ze worden zelfs niet op de bestreden beslissingen vermeld.(...) Waar in aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissingen geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van de kinderen van verzoeker, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

Uit de bestreden beslissingen blijkt echter op geen enkele wijze dat men hier enige rekening mee heeft gehouden of een afweging heeft gemaakt in het dossier van verzoekster.

Dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden.

Dat verzoekster erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoekster in haar geheel onderzocht moeten worden.

Alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten over te maken moet de verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: het langdurig verblijf van verzoekster in België, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, het gebrek aan banden met het herkomstland en het feit dat een eventuele terugkeer art 3 en 8 van het EVRM en art 7 en 9 van het IVRK zou schenden.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om deze elementen niet in overweging te nemen en 'gewoon' een bevel af te leveren."

2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, dient te worden gesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Verweerder heeft immers, met verwijzing naar artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoekster niet aantoonde dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag voor een toelating tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of voor de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij heeft tevens toegelicht waarom hij meent dat uit de door verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden kunnen worden afgeleid. Verzoekster geeft aan dat verweerder zulks zou hebben nagelaten, doch zij gaat aldus voorbij aan de duidelijke motivering die op dit punt telkens, voor elk van de aangebrachte elementen, werd voorzien. Zo wordt ingegaan op de elementen inzake het gezinsleven in België en op de ingeroepen elementen van integratie in de Belgische samenleving, en geduid waarom aldus geen buitengewone omstandigheden blijken.

Verweerder merkt zo in de eerste bestreden beslissing op dat verzoekster aanhaalde dat haar echtgenoot en kinderen in België verblijven, haar kinderen hier school lopen, haar echtgenoot voor zijn werk vaak afwezig is - soms voor twee of drie dagen - en er dan buiten haar niemand is om voor de kinderen te zorgen en een van de kinderen in medische behandeling is. In antwoord hierop wees verweerder allereerst op het gegeven dat verzoekster sinds 2009 verschillende verblijfsaanvragen richtte tot het bestuur die telkenmale onontvankelijk werden verklaard en zij ook reeds enkele bevelen om het grondgebied te verlaten naast zich neerlegde. Hij benadrukte dat verzoekster telkens opteerde voor een verder (illegaal) verblijf in België en het opstarten van nieuwe procedures om te ontsnappen

aan de vereiste dat zij het vereiste visum in het buitenland moet vragen en zij, door thans een in illegaal verblijf uitgebouwd en verdergezet gezinsleven in te roepen als buitengewone omstandigheid, wezenlijk het bestuur voor een voldongen feit plaatst door haar volharding om de wettelijke bepalingen naast zich neer te leggen. Hij wees op een arrest van de Raad waarin wordt geduid dat het EHRM zich streng toont ten opzichte van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een gezinsleven opbouwen. Hij benadrukte dat verzoekster op geen enkel ogenblik een legaal verblijf verwierf en hechtte verder geen geloof aan verzoeksters verklaring dat er niemand anders is die voor haar kinderen kan zorgen in afwezigheid van de vader. Hij merkte op dat de schoonouders in dezelfde straat wonen als zijzelf en haar gezin en deze personen een leeftijd hebben die hen normalerwijze moet toelaten voor de kinderen opvang te organiseren. Er werd geduid dat niet wordt aangetoond dat de schoonouders in haar afwezigheid in voorkomend geval niet kunnen helpen de opvang voor de kinderen te organiseren en daarenboven er in België voldoende mogelijkheden zijn qua naschoolse en andere opvang en het salaris van de echtgenoot een financiering van opvang door derden toelaat. Verder werd geduid dat geen enkel medisch stuk wordt aangebracht dat de beweerdde medische behandeling van het kind aantoonde en het bij een loutere bewering blijft. Verweerder besloot dat noch het gezinsleven noch het hoger belang van de kinderen wordt geschonden door een tijdelijke afwezigheid van verzoekster om zich conform de bestaande wetgeving en de voorziene procedure in regel te stellen. Hij wees er ook op dat verzoekster tijdens haar afwezigheid contact kan onderhouden met haar hele familie en op deze manier kan bijdragen aan de opvoeding van de kinderen. Hij benadrukte dat eenmaal is bewezen dat is voldaan aan de wettelijke voorwaarden zij de mogelijkheid en het recht heeft om haar gezin in België te vervoegen. Verzoekster is aldus niet ernstig waar zij stelt dat uit de eerste bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat haar echtgenoot en twee minderjarige kinderen legaal in België verblijven of waarom hiermee geen rekening wordt gehouden. Verder duidde verweerder dat de elementen van integratie in wezen niet zijn te beschouwen als een buitengewone omstandigheid en deze aldus de grond van de aanvraag betreffen. Er wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad dat een goede integratie het indienen van een aanvraag via de reguliere procedure net eenvoudiger maakt.

De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2.1. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster diende in België een verblijfsaanvraag in als familielid van een verblijfsgerechtigde derdelander in de zin van artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling stelt:

“Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;”

Artikel 10, § 2 van de Vreemdelingenwet legt hierbij bijkomend de voorwaarden op dat het bewijs dient te worden geleverd dat de vreemdeling die wordt vervoegd beschikt over een behoorlijke huisvesting en over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Overeenkomstig deze bepaling dient ook

het bewijs voor te liggen dat de aanvrager niet lijdt aan een van de ziekten die de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen en die zijn opgenomen in een bijlage bij de wet.

De in casu relevante bepalingen van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet luiden verder als volgt:

“§ 1. De vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, moet zijn aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland.

In de volgende gevallen kan hij zijn aanvraag echter indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats :

[...]

3° indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit;

[...]

§ 4. In de gevallen bedoeld in § 1, tweede lid, 3° en 4°, wanneer de vreemdeling bedoeld in § 1 zich aanbiedt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats en verklaart dat hij zich bevindt in één van de in artikel 10 bedoelde gevallen, moet het gemeentebestuur zich onverwijld vergewissen van de ontvankelijkheid van de aanvraag bij de minister of zijn gemachtigde. Wanneer deze van oordeel is dat de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van § 1, tweede lid, 3° en 4°, wordt dit medegedeeld aan het gemeentebestuur, dat de vreemdeling inschrijft in het vreemdelingenregister en hem in het bezit stelt van een document waaruit blijkt dat de aanvraag werd ingediend en van een document waaruit blijkt dat hij in het vreemdelingenregister werd ingeschreven.

[...]

§ 7. In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

Artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet vormt meer precies de omzetting naar Belgisch recht van artikel 5, § 5 van de richtlijn 2003/86/EG. Artikel 5, § 5 van richtlijn 2003/86/EG bepaalt: *“Bij de behandeling van het verzoek zorgen de lidstaten ervoor dat terdege rekening wordt gehouden met de belangen van minderjarige kinderen.”*

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen in het kader van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling toe te laten tot een verblijf, dient het bestuur na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag voor een toelating tot verblijf in België vermag in te dienen.

2.2.2.2. Wat de buitengewone omstandigheden betreft, beriep verzoekster zich in haar verblijfsaanvraag op het gegeven dat zij haar twee kinderen in België niet gedurende één jaar of meer kan achterlaten. Zij wees er op dat haar echtgenoot als zelfstandig koerier werkt en vaak afwezig is voor leveringen in het buitenland, soms twee tot drie dagen. Zij stelde dat er niemand anders is om voor de kinderen te zorgen indien de vader afwezig is en niemand die hen dan naar en van school kan brengen/halen. Verder wees zij er op dat het kind D. onder medische behandeling is voor zijn beenderstelsel. Zij benadrukte dat haar kinderen heel afhankelijk zijn van haar. Ten slotte wees zij op haar volledige integratie in België, haar goede kennis van het Nederlands en het gegeven dat haar kinderen hier school lopen en Nederlands spreken.

2.2.2.3. In zoverre verzoekster thans in haar verzoekschrift betoogt dat zij niet kan terugkeren naar haar herkomstland om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen omdat zij al verschillende jaren niet meer in dit land is geweest, zij aldaar niets of niemand meer heeft om op terug te vallen en er een ernstig risico loopt op een mensonterende en levensbedreigende situatie of op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, stelt de Raad vast dat verzoekster deze elementen als dusdanig in haar aanvraag om toelating tot verblijf niet heeft aangebracht als buitengewone omstandigheden. Zij kan aldus niet dienstig aanvoeren dat verweerder hierop ten onrechte niet is ingegaan in zijn beslissing of deze elementen ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. Nu zij zelf niet aangaf te vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar haar herkomstland blijkt evenmin dat enig nader onderzoek door het bestuur in dit verband zich opdrong. In deze situatie blijkt niet dat verzoekster zich dienstig kan beroepen op de door haar aangehaalde rechtspraak of dienstig kan voorhouden als zou de eerste bestreden beslissing zijn genomen met miskenning van artikel 3 van het EVRM. Het kwam aan verzoekster toe om in haar verblijfsaanvraag op duidelijke wijze uiteen te zetten op welke buitengewone omstandigheden zij zich wenste te beroepen. Er blijkt niet dat dit betoog van verzoekster dienstig is wat de eerste bestreden beslissing betreft, nu zij zelf in haar aanvraag op geen enkele wijze aangaf dat zij aldus zou zijn verhinderd om via de gebruikelijke weg de verblijfsaanvraag in te dienen.

Verzoekster verwijst verder naar de website van het Kruispunt Migratie-Integratie waar wordt geduid dat volgens de rechtspraak een lopende asielprocedure, een schending van de artikelen 3 of 8 van het EVRM, een administratieve onmogelijkheid of medische elementen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, alsook dat een verlies van school- of academiejaar voor een kind, het verlies van werk, een opsluiting in de gevangenis, oorlog in het herkomstland of de weigering van legerdienst aldaar buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Zij betoogt buitengewone omstandigheden te hebben aangevoerd die worden aanvaard door de rechtspraak. Verweerder heeft inzake het ingeroepen gezinsleven evenwel geduid waarom hij op basis hiervan geen schending van artikel 8 van het EVRM weerhoudt en daarbij eveneens geduid dat geen bewijs werd voorgelegd van de beweerde medische behandeling van het kind en aangegeven dat de kinderen samen met hun vader verder in België kunnen verblijven. Aldus blijkt niet dat verzoekster aantoonde dat er in haren hoofde sprake is van een van de mogelijke buitengewone omstandigheden zoals vermeld op de aangehaalde website. Een loutere verwijzing naar deze website, zonder op concrete wijze in te gaan op de voorziene motivering door het bestuur op dit punt, vermag niet het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van deze motivering aan te tonen.

2.2.2.4. Verzoekster gaat niet akkoord met de beoordeling waarbij haar gezinsleven in België en de aanwezigheid van haar kinderen hier, niet wordt weerhouden als een buitengewone omstandigheid. Zij betoogt dat wel degelijk een miskenning van artikel 8 van het EVRM voorligt, alsook een miskenning van de rechten van haar kinderen. Zij benadrukt dat er sprake is van een hechte gezinscel, dat zij de zorg voor haar kinderen opneemt terwijl haar man werkt en deze soms dagen van huis is voor zijn werk en het voor het gezin moeilijk, nagenoeg onmogelijk is om in Armenië een gezinsleven te leiden. Zij betoogt dat geen afweging is gemaakt met betrekking tot het gezinsleven en haar integratie en langdurig verblijf, het gegeven dat zij nooit strafbare feiten pleegde, haar echtgenoot hier legaal verblijft en zij persoonlijk geen gevaar zou vormen voor een van de belangen in artikel 8, tweede lid van het EVRM. Zij geeft aan dat haar persoonlijke en gezinsbelangen zwaarder dienen door te wegen.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu beriep verzoekster zich in haar aanvraag om machtiging tot verblijf, ter staving van de buitengewone omstandigheden, op een gezinsleven met haar echtgenoot en kinderen in België. Een beschermenswaardig gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM wordt op zich niet betwist door verweerder. Ook de Raad ziet geen redenen om hierover anders te oordelen.

In casu betreft het verder een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Hoewel artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

Op lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verweerder, bij het beoordelen van de ingeroepen buitengewone omstandigheden, rekening heeft gehouden met het ingeroepen gezinsleven in België, het gegeven dat haar echtgenoot hier legaal verblijft en het hoger belang van de kinderen. Verzoekster geeft op zich niet aan dat enig specifiek door haar in de aanvraag ingeroepen aspect in dit verband ten onrechte niet in de beoordeling werd betrokken.

Eveneens dient, gelet op de voorziene motivering en in tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt, te worden aangenomen dat verweerder op dit punt een belangenafweging heeft doorgevoerd. Hij oordeelde evenwel dat in casu enige disproportionaliteit niet blijkt, nu de verplichting om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen enkel een tijdelijke scheiding behelst en aldus volgens hem de gezinsbanden niet worden verbroken en de rechten van de kinderen zoals ingeroepen door verzoekster niet worden miskend. Hij wees op een verblijfshistoriek van meerdere onontvankelijke verblijfsaanvragen in België en eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, het uitbouwen en verderzetten van een gezinsleven in illegaal verblijf en een volharding in hoofde van verzoekster om de wettelijke bepalingen naast zich neer te leggen. Verder gaf hij aan dat, ook al werkt de echtgenoot en is hij soms enkele dagen van huis voor zijn werk, niet blijkt dat de zorgen voor de kinderen tijdens deze afwezigheden van de vader niet kunnen worden opgevangen door de schoonouders die in dezelfde straat wonen en gelet op hun leeftijd normalerwijze opvang voor de kinderen kunnen organiseren of door derden. Hierbij werd aangegeven dat niet blijkt dat deze schoonouders niet kunnen helpen de kinderopvang te organiseren en werd verder gewezen op de afdoende mogelijkheden in België op het vlak van naschoolse en andere opvang. Hij stelde dat het salaris van de echtgenoot een financiering van opvang door derden toelaat. Er werd verder geduid dat geen enkel stuk werd voorgelegd van de beweerde medische behandeling van het kind. Verweerder wees er ook op dat verzoekster tijdens haar

afwezigheid contact kan onderhouden met haar hele familie en op die manier kan bijdragen aan de opvoeding van de kinderen. Hij benadrukte dat eenmaal is bewezen dat verzoekster voldoet aan de wettelijke voorwaarden zij de mogelijkheid en het recht heeft haar gezin in België te vervoegen. Verzoekster kan aldus evenmin dienstig voorhouden als zouden de belangen van de kinderen of de aanwezigheid van haar kinderen in België op geen enkele wijze in rekening zijn gebracht.

De Raad benadrukt dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101). De enkele omstandigheid dat verzoekster gezinsleden heeft die legaal in België verblijven of er sprake is van een hechte gezinscel, of zij persoonlijk geen gevaar betekent voor de openbare orde of nationale veiligheid, het economisch welzijn, de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, betekent nog niet dat artikel 8 van het EVRM er zich tegen verzet dat verzoekster de verblijfsaanvraag vanuit het buitenland dient in te dienen, zoals de wet dit vereist. Het opleggen van een dergelijke plicht aan de betrokken vreemdeling moet evenwel proportioneel zijn, onder meer ook in het licht van de belangen van het gezin en de kinderen.

Verzoekster herhaalt dat zij de zorg voor de kinderen op zich neemt terwijl haar man werkt en deze laatste voor zijn werk soms dagen van huis is. Hierop werd evenwel geantwoord door het bestuur en er werd geduid waarom aldus nog geen sprake is van enige disproportionaliteit en waarom niet blijkt dat de zorg voor de kinderen in het gedrang dreigt te komen. Hierbij werd ook geduid dat verzoekster vanuit het herkomstland, en door het onderhouden van contacten met haar familieleden, kan bijdragen aan de opvoeding van haar kinderen. Verzoekster gaat niet concreet in op deze voorziene motivering. Zij toont, door het herhalen van haar standpunt of het louter aangeven niet akkoord te gaan met het bestuur, nog niet aan dat het bestuur op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen of dat het in haar concrete situatie alsnog disproportioneel zou zijn om van haar te vereisen dat zij de Belgische reglementering inzake vreemdelingen respecteert.

Ook wat de beoordeling betreft dat een miskenning van de rechten van de kinderen niet blijkt nu het slechts een eventuele tijdelijke scheiding betreft, waarbij ook werd vastgesteld dat niet blijkt dat de zorg voor de kinderen in het gedrang komt en verzoekster vanuit het herkomstland contact met haar kinderen kan onderhouden alsook met haar overige familieleden derwijze dat zij mede blijft betrokken bij de opvoeding van haar kinderen, blijkt niet dat enig concreet aspect betreffende de belangen van de kinderen ten onrechte niet in rekening is gebracht en wordt evenmin enig kennelijk onredelijk handelen of enige disproportionaliteit aannemelijk gemaakt. Concrete argumenten die moeten overtuigen dat in de thans voorliggende situatie de belangen van de kinderen alsnog noemenswaardig zouden worden geschaad bij een tijdelijke afwezigheid van verzoekster, ontbreken. De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad niet toe vast te stellen dat verweerder zou hebben nagelaten een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen of dat hij hierbij onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de belangen van de betrokken kinderen.

Nu niet blijkt dat enig concreet aspect op dit punt, zoals dit door verzoekster in de aanvraag werd ingeroepen, ten onrechte onbesproken werd gelaten of ten onrechte niet in rekening is gebracht, kan niet worden vastgesteld dat onvoldoende belang werd gehecht aan het gegeven dat er sprake is van een duurzame relatie of aan de rol die verzoekster heeft in de zorg voor de kinderen.

Verweerder kon er in dit verband ook rekening mee houden dat verzoekster haar gezinsleven in België uitbouwde of verderzette in illegaal verblijf, derwijze dat zowel zijzelf als haar echtgenoot zich bewust dienden te zijn van het precair karakter ervan, en wijzen op de verschillende eerdere onontvankelijke verblijfsaanvragen van verzoekster. Hierbij werd zij er telkens op gewezen dat haar gezinsleven in België geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat zij de verblijfsaanvraag alhier indient. Verzoekster weerlegt het gegeven niet dat zij evenwel weigerde gevolg te geven aan enkele bevelen om het grondgebied te verlaten en opteerde voor het indienen van telkens nieuwe verblijfsaanvragen. In het licht hiervan blijkt niet dat verzoekster thans dienstig kan wijzen op haar integratie en lang verblijf in België, opdat alsnog enige disproportionaliteit kan worden aangenomen. Waar zij voorhoudt dat zij nooit een strafbaar feit heeft begaan, wenst de Raad verder te wijzen op artikel 75 van de Vreemdelingenwet dat het onwettig binnenkomen in België of er verblijven wel degelijk strafbaar stelt. Het louter op algemene wijze voorhouden als zou men persoonlijk geen gevaar vormen voor een van de belangen in artikel 8, tweede lid van het EVRM vermag verder op zich ook nog niet aan te tonen dat het

bestuur op het vlak van haar gezinsleven geen redelijke belangenafweging heeft doorgevoerd. Hierbij wordt ook nog benadrukt dat de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde (RvS 3 februari 2004, nr. 127.708).

Er blijkt niet dat de verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven van verzoekster in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, minstens toont verzoekster in casu niet aan dat haar gezinsbanden onherstelbaar worden beschadigd door een tijdelijke terugkeer.

In zoverre verzoekster betoogt dat het voor het gezin zeer moeilijk, nagenoeg onmogelijk, is om het gezinsleven verder te zetten in Armenië, benadrukt de Raad allereerst dat de thans eerste bestreden beslissing enkel inhoudt dat verzoekster de verblijfsaanvraag vanuit haar herkomstland dient in te dienen. De eerste bestreden beslissing doet geen uitspraak over de gegrondheid van de verblijfsaanvraag. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van het recht op eerbiediging van het gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat nog open, met name in het kader van een verblijfsaanvraag ingediend in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post op grond van artikelen 10 juncto 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit deze laatste bepaling blijkt dat verweerder verplicht is de aanvraag voor een visum gezinshereniging zo snel mogelijk te behandelen waarbij de beslissing ten laatste zes maanden na de datum van het indienen van de aanvraag moet volgen. Het is dan ook in dit kader dat een verder onderzoek ten gronde naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM vervolgens zal plaatsvinden. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster zich op dit punt wezenlijk ook beperkt tot een loutere bewering. Het enkele gegeven dat haar echtgenoot en een van haar kinderen hier legaal verblijven, er sprake is van een hechte gezinscel, haar echtgenoot hier werkt en haar kinderen hier school lopen, maakt op zich nog niet dat het gezinsleven niet in redelijkheid kan worden verdergezet in het herkomstland.

In dit verband merkt de Raad ook nog op dat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van het EHRM wordt gekenmerkt door andere feiten dan de thans voorliggende zaak. In casu dient verzoekster als gevolg van de eerste bestreden beslissing slechts terug te keren naar haar herkomstland om aldaar de aanvraag in functie van haar echtgenoot in te dienen, met de mogelijkheid en zelfs het recht terug te keren naar België indien zij aantoonbaar voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De zaak bij het EHRM betrof daarentegen een vrouw die was gescheiden van haar echtgenoot, die de dagelijkse zorgen voor de kinderen op zich nam en werd uitgewezen met een inreisverbod gedurende twee jaar. Het spreekt voor zich dat de door de voeren belangenafweging in dergelijke verschillende situaties niet dezelfde is.

Wat de door verzoekster aangehaalde rechtspraak van de Raad van State betreft, wordt eveneens vastgesteld dat de feiten die aanleiding gaven tot het aangehaalde arrest niet gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak. In casu werd door het bestuur wel degelijk een belangenafweging doorgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM en vond aldus een toetsing aan dit verdragsartikel plaats.

Verzoekster maakt niet met concrete argumenten aannemelijk dat verweerder bij zijn motivering inzake het ingeroepen gezinsleven is uitgegaan van een incorrecte feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld en evenmin dat hierbij geen redelijke of proportionele belangenafweging werd doorgevoerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2.5. In zoverre verzoekster nog verwijst naar artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 3, 7.1 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, en daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van deze verschillende bepalingen, merkt de Raad op dat verzoekster voorbij gaat aan het gestelde in de eerste bestreden beslissing dat de verplichting om via de reguliere procedure een verblijfsaanvraag te richten tot het bestuur slechts een eventuele tijdelijke scheiding behelst. Verweerder geeft aan dat aldus niet blijkt dat de banden met de kinderen dreigen te worden verbroken of de kinderen definitief van hun moeder worden gescheiden en evenmin blijkt dat de rechten van de kinderen dreigen te worden miskend. Hij heeft hierbij geduid dat de zorg voor de kinderen kan worden opgenomen door de vader bijgestaan door de schoonouders en eventuele derden en verzoekster vanuit het herkomstland contact kan onderhouden met de hele familie en alzo ook kan blijven bijdragen aan de opvoeding van haar kinderen. Verder wordt geduid dat geen bewijzen voorliggen van een voorgehouden medische behandeling van een van de kinderen en verzoekster zich op dit punt beperkt tot een bewering. Verzoekster weerlegt deze motivering niet en maakt niet aannemelijk dat verweerder hierbij enig concreet gegeven zoals dit werd aangevoerd ten onrechte niet

in rekening heeft gebracht. Er blijkt aldus geenszins dat de bijstand, zorg, bescherming of opvoeding van de kinderen door minstens een van de ouders op enig ogenblik in het gedrang zal komen. Er liggen evenmin concrete aanwijzingen voor dat de kinderen, tijdens het verblijf van verzoekster in het buitenland en voor de duur van de behandeling van de verblijfsaanvraag, verhinderd zouden zijn op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden. Zo kan verzoekster via de moderne communicatiemiddelen contact houden met haar kinderen en blijkt ook niet dat deze kinderen met hun vader verzoekster niet kunnen bezoeken in het herkomstland, bijvoorbeeld tijdens de vakantieperiodes. Er blijkt niet dat de kinderen het recht wordt ontnomen om de beide ouders te kennen of een relatie met hen te hebben. In dit verband wordt ook verwezen naar de bespreking in het kader van artikel 8 van het EVRM waarbij reeds werd vastgesteld dat de uiteenzetting van verzoekster niet toelaat vast te stellen dat verweerder zou hebben nagelaten een evenwichtige en redelijke beoordeling te maken van alle in het geding zijnde belangen of dat hij hierbij onvoldoende rekening zou hebben gehouden met de belangen van de betrokken kinderen. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, en zijn beoordeling van het door verzoekster aangevoerde dat een zelfs tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen strijdig zou zijn met artikel 8 van het EVRM en de rechten van het kind zoals onder meer vervat in het Kinderrechtenverdrag, niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of kennelijk onredelijk of in strijd met de wet (in ruime zin) heeft gehandeld.

2.2.2.6. Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar geciteerde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

2.2.2.7. Verzoekster brengt verder wezenlijk geen concrete argumenten aan ter weerlegging van de motivering in de eerste bestreden beslissing dat zij door het louter aanbrengen van het gegeven dat zij is geïntegreerd in België niet aantoont waarom het voor haar niet mogelijk zou zijn om de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure in te dienen en dat elementen die betrekking hebben op haar integratie het net eenvoudiger maken de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen. De Raad van State stelde bovendien al *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

2.2.2.8. Uit artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet kan voorts niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend anders zou moeten beoordeeld worden ingeval het gecombineerd wordt met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn. Enige concrete toelichting in dit verband ontbreekt ook.

2.2.2.9. De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

In zoverre verzoekster in haar middel kritiek uit op de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar het onderzoek van het beroep wat deze beslissing betreft.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Er blijkt verder niet dat verzoekster zich wat huidig middel betreft, dat enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, dienstig kan steunen op een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Deze wetbepaling heeft betrekking op verwijderingsmaatregelen, daar waar de eerste bestreden beslissing niet als dusdanig is te beschouwen. De aangehaalde rechtspraak in dit verband is aldus evenmin dienstig.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing, kan verzoekster ook niet

worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met alle gegevens die verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde ter staving van haar bewering dat er sprake was van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in dit verband is uitgegaan van een correcte feitenvinding en een voldoende onderzoek voerde, zodat ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

2.2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Het is de Raad niet duidelijk waarom een voorgehouden gebrek aan onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM specifiek het rechtszekerheidsbeginsel zou miskennen. De Raad herhaalt dat verzoekster in haar verblijfsaanvraag, ter staving van de buitengewone omstandigheden die haar verhinderen de aanvraag in haar herkomstland in te dienen, op geen enkele wijze verwees naar enig risico in de zin van deze verdragsbepaling, zodat evenmin blijkt dat zij op dit punt mocht rekenen op een onderzoek ter zake door het bestuur wat de beoordeling van haar verblijfsaanvraag betreft. Een miskennen van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt geenszins.

2.2.7. In zoverre verzoekster de bedoeling heeft ook een schending aan te voeren van het gelijkheidsbeginsel, kan de Raad slechts vaststellen dat elke toelichting ontbreekt betreffende de wijze waarop verweerder door het nemen van de eerste bestreden beslissing dit beginsel zou hebben miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.2.8. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Onderzoek van het middel wat de tweede bestreden beslissing betreft

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van het Kinderrechtenverdrag, van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Zij licht het middel toe als volgt:

“Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur, alsook art. 3 en 8 van het EVRM en de schending van de rechten van het kind, indien verzoekster dient terug te keren naar Armenië.

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

[...] Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

De partner en de kinderen verblijven ook in België.

Verwerende partij faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van haar beslissing.

Dat ook een eventuele repatriëring dan ook een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM, zie verder.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

Bovendien schendt de beslissing de hoorplicht

Daarnaast werd verzoekster nooit gehoord, alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Nogmaals, een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat aan verzoekster het grondgebied dient te verlaten en dat ze haar partner en kinderen dient achter te laten. Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster in haar belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoekster wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Aan beide voorwaarden is voldaan. De hoorplicht is bijgevolg van toepassing. Met andere woorden, de verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten. Bovendien diende verwerende partij verzoekster vooraf in kennis te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans te bieden om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

[...] Schending van art. 3 van het EVRM

Indien verzoekster terug te keren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen”.

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Indien zij dient terug te keren zal zij in Armenië in armoede terecht komen en onderdrukt en gehanteerd worden omwille van haar terugkomst uit Europa

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan.

Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art 3 EVRM.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid, eens te meer daar uit vaste rechtspraak blijkt dat dit wel volstaat!

Zo stelt het Algemeen Ambtsbericht Armenië dat: “In Armenië zijn arrestaties vaak niet het gevolg van een lopend politieonderzoek: in plaats daarvan worden personen in hechtenis genomen om vervolgens onderwerp van onderzoek te worden.”

Hoe kan men niet onderzoeken of verzoekster geen risico zal lopen in Armenië als zij daar elk moment van de dag van straat kan geplukt worden om vervolgens het onderwerp van onderzoek te worden. Zo stelt hetzelfde bericht dat ook mishandelingen door de politie niet vreemd zijn in Armenië.

Dat verwerende partij op zijn minst de situatie in haar land van herkomst dient te onderzoeken.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet afdoende te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Het leven van verzoekster is in gevaar, indien zij dient terug te keren naar Armenië, verzoekster kan dit echter onmogelijk staven.

Het is onredelijk van verwerende partij om een bewijs te verwachten van wat er zou gebeuren, indien zij zou terugkeren.

Dat er van verzoekster geen negatief bewijs kan verwacht worden!

Immers, verzoekster is al geruime tijd niet meer in Armenië geweest. Dat er van haar niet kan verwacht worden dat zij terugkeert om te kunnen bewijzen dat haar leven er in gevaar is.

Dat verwerende partij het land van herkomst niet onderzoekt en dus ook niet motiveert in haar beslissing.

Dat dit onaanvaardbaar is en een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel!

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat zij haar leven in gevaar brengt.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Dat dit argument, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het administratief dossier van verzoekster blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken!

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

“The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant’s expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.”

Uw Raad sloot zich hierbij aan.

Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

“Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.”

Dat dit in casu het geval is.

Dat de veiligheid van verzoekster gegarandeerd dient te worden.

[...] schending van art. 8 van het EVRM

Dat bovendien verzoekster meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op grond van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissingen van verzoekster blijkt op geen enkele manier dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, rekening heeft gehouden met het feit dat de partner van verzoeker, en haar twee minderjarige kinderen legaal verblijf hebben in België.

Dat verzoekster ook een bevel om het grondgebied, bijlage 13 mocht ontvangen.

Wat beoogt verwerende partij hiermee?

Dient verzoekster haar kinderen en partner achter te laten en terug te keren naar Armenië?!

Dit is onmogelijk! Minstens maakt dit een schending uit van art 8 van het EVRM!

Volgens rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van Mens is de verwijdering van een persoon uit het land waar zijn gezinsleden wonen, echter niet steeds te rijmen met de bescherming van een (bestaand) gezinsleven (zie G. MAES, “vreemdelingen zonder legaal verblijf met Belgische kinderen: uitzetting van onderdanen of beschermd gezinsleven als hefboom voor regelmatig verblijf”, T.Vreemd. 2005, 332).

De feitelijke situatie van het gezin zal het voorwerp uitmaken van een concreet onderzoek en er zal rekening moeten gehouden worden met het proportionaliteitsprincipe (L.WALLEYN, “ recente rechtspraak over ouders van Belgische kinderen in onregelmatig verblijf”, T.Vreemd 2006,403).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Art. 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op art. 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende:

“Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft een ieder recht op bescherming door de wet.”

Artikel 8 van het EVRM luidt:

[...]

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan ‘ipso jure’ ontstaan.

Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 van het EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een ‘pressing social need’.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Haar integratie, haar langdurig verblijf en het feit dat verzoekster nooit enige strafbare feiten heeft gepleegd, wegen zwaarder door, alsook het feit dat verzoekster haar echtgenoot legaal in België verblijft.

Er is immers geenszins sprake van een eventueel gevaar voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn.

Noch is er sprake van wanordelijkheden en strafbare feiten of vormt zij een gevaar voor de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Bijgevolg dient haar recht op een gezinsleven gerespecteerd te worden!

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die de terugkeer bemoeilijken!

Dat zij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt en samen met haar partner en kinderen een effectieve gezinscel vormt.

Hoe kan zij een normaal en effectief gezinsleven onderhouden, als verzoekster terug dient te keren naar Armenië en de partner en kinderen van verzoekster achterblijven in België?!

Dat zij de zorg van haar kinderen op zich neemt en voor hen zorgt, terwijl haar partner werkt, waarvoor hij soms dagen van huis is, en zo in een inkomen voor hen voorziet. Hoe kan verzoekster voor haar kinderen zorgen indien zij dient terug te keren naar Armenië?! Neemt men zichzelf nog au serieux?! Verzoekster kan haar kinderen niet opvoeden vanop afstand en als ze niet bij hen kan zijn. Wordt hiermede de Belgische of Armeense wijze van opvoeding van kinderen beoogd - dit is flagrant fout en onredelijk

Dat de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet redelijk te verantwoorden zijn met artikel 8 van het EVRM dat het recht op een privé en gezinsleven waarborgt.

Dat de afweging van de redenen niet op een grondige en evenwichtige wijze werden gedaan, meer nog zelfs in strijd met de Europese regelgeving.

Dat de Raad van State zich hier bovendien reeds over uitsprak in arrest nr. 2010.029 van 22.12.2010:

“Overwegende dat artikel 8 van het EVRM niet van openbare orde is doch als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat; dat de algemene stelling in het bestreden arrest dat een ‘rechtmatige’ toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan uitmaken, niet volstaat; dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissingen, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art 8 van het

EVRM moet worden getoetst; dat uit de overwegingen van het bestreden arrest niet blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is nagegaan of de verwerende partij in haar beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM heeft voldaan, met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partijen en hun zoon anderzijds; dat het niet volstaat daartoe te stellen dat de verzoekende partijen zich door hun zoon kunnen laten vergezellen en dat noch de formele motiveringsplicht noch artikel 8 van het EVRM een nadere motiveringsplicht omvatten; dat de verwijzing naar de mogelijkheid om zich door de zoon te laten vergezellen immers geen onderzoek naar de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven door een verwijdering aantoont; dat het tweede middel in die mate gegrond is."

De bestreden beslissingen dienen vernietigd te worden, aangezien verwerende partij geen enkele afweging heeft gemaakt mbt het gezinsleven van verzoekster!

Het is voor dit gezin zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in Armenië een gezinsleven te hebben!

Dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door hier geen rekening mee te houden in de bestreden beslissingen.

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen!

Bovendien is het voor verzoekster niet duidelijk WAAROM hier geen rekening mee is gehouden in de bestreden beslissingen? Dat dit een schending uitmaakt van de motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande zeer duidelijk blijkt dat een eventuele terugkeer of een terugbrenging een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM!

Dit gezin mag niet uit elkaar gehaald worden!

[...] Schending van het IVRK en art 74/13 van de vreemdelingenwet

Verzoekster wenst te wijzen naar artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, dat als volgt luidt:

"De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.

3. Ieder kind heeft het recht, regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

(cfr. Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Pb. C. 30 maart 2010, afl. 83, 395.)"

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

"Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag.

(...)." (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children."

Uit het voorgaande blijkt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, onder de werkingssfeer vallen van artikel 3.1. van het VN Kinderrechtenverdrag en dus bij uitbreiding onder artikel 24 van het Handvest.

Verzoekster wenst eveneens te verwijzen naar het arrest van het Hof van Justitie van 6 december 2012 in de gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11, waarin het volgende wordt overwogen:

“78. De lidstaten moeten immers niet alleen hun nationale recht conform het Unierecht uitleggen, maar er ook op toezien dat zij zich niet baseren op een uitlegging van een tekst van afgeleid recht die in conflict zou komen met de door de rechtsorde van de Unie beschermde grondrechten (zie arresten Parlement/Raad, punt 105, en Detiček, punt 34).

79 Het is juist dat de artikelen 7 en 24 van het Handvest, die de nadruk leggen op het belang van het gezinsleven voor het kind, niet aldus mogen worden uitgelegd dat zij de lidstaten de beoordelingsmarge zouden ontfangen bij het onderzoek van verzoeken om gezinshereniging (zie in die zin arrest Parlement/Raad, punt 59).

80 Bij een dergelijk onderzoek en met name bij de bepaling of de voorwaarden van artikel 7, lid 1, van richtlijn 2003/86 zijn vervuld, moeten de bepalingen van deze richtlijn echter tegen de achtergrond van de artikelen 7 en 24, leden 2 en 3, van het Handvest worden uitgelegd en toegepast, zoals overigens blijkt uit de bewoordingen van punt 2 van de considerans en artikel 5, lid 5, van deze richtlijn, op grond waarvan de lidstaten de betrokken verzoeken om gezinshereniging moeten onderzoeken in het belang van de betrokken kinderen en teneinde het gezinsleven te begunstigen.

81 Het is aan de bevoegde nationale autoriteiten, bij de tenuitvoerlegging van richtlijn 2003/86 en bij het onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging, een evenwichtige en redelijke beoordeling van alle in het geding zijnde belangen te maken en daarbij in het bijzonder rekening te houden met de belangen van de betrokken kinderen.”

In casu, is verwerende partij op de hoogte van het bestaan van de minderjarige kinderen van verzoekster.

Dat men de belangen van de kinderen wel degelijk mee in overweging dient te nemen.

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De kinderen van verzoekster hebben het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.”

De kinderen hebben recht op een relatie met beide ouders, verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst!

Dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden omwille van het feit dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen en het geheel van elementen in het dossier van verzoekster en het dossier van verzoekster niet getoetst heeft aan het IVRK.

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

“1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.”

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekster het recht hebben een band met hun moeder te onderhouden, en dat ze die kans ook moeten kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders.

Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit NIET het geval is!

Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld!

Hoe kunnen de kinderen van verzoekster een band opbouwen met de moeder, indien zij teruggestuurd wordt naar Armenië en de kinderen zelf over verblijfsrecht in België beschikken, hier school lopen en hier opgroeien??

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§4. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children's lives.

§5. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24 May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§6. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Dat het duidelijk is dat ook verzoekster de kans moet krijgen om de opvoeding van haar kinderen op zich te nemen, en dat een eventuele terugkeer naar Armenië een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van haar kinderen en haar partner.

Dat ook uw Raad zich hier reeds verschillende malen over uitsprak, onder andere in arrest nr. 97 183 dd 21.02.2013:

"Ten deze en ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De Raad wijst erop dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de omzetting vormt van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, op 16 december 2008 door het Europees Parlement en de Raad vastgesteld (hierna: Terugkeerrichtlijn) (cfr. Pb.L. 24 december 2008, afl. 348,98.) Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn Lidstaten daarenboven eveneens gehouden om artikel 24 van het Handvest na te leven. Aangezien uit de tweede bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat er rekening werd gehouden met de individuele omstandigheden van verzoeker, minstens dat die elementen in overweging werden genomen die redelijkerwijs in aanmerking dienden genomen te worden, met name het bestaan van haar minderjarige dochter, werd de tweede bestreden beslissing niet redelijk verantwoord en maakt het dan ook een schending uit van het redelijkheidsbeginsel."

Ook arrest nr. 121 015 dd. 20.03.2014 is zeer duidelijk:

"Gelet op het bovenstaande blijkt dus dat artikel 3.1 van het VN Kinderrechtenverdrag niet enkel van toepassing is op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen. Ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, vallen onder de werkingssfeer van artikel 3.1 van het Kinderrechtenverdrag.

...

Waar verweerder verwijst naar een arrest van de Raad weze het opgemerkt dat de Raad in deze eveneens stelt dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bescherming biedt aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven

hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen kampen. In casu meent de Raad dat verzoeker op afdoende wijze haar feitelijke gezinsleven heeft aangetoond (zie supra), verweerder betwist ook geenszins dat verzoeker samenwoont met haar kind. (...)

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is geschonden

Dat dit in casu toepasbaar is op het dossier van verzoekster.

De Staatssecretaris voor asiel en migratie heeft weet van het feit dat verzoekster een gezin vormt in België, samen met haar partner en kinderen.

Dit werd immers reeds verschillende malen bevestigd door uw Raad:

Arrest nr. 97 183 dd. 21.02.2013 stelt het volgende: “De Raad stelt evenwel vast dat noch uit de eerste bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan worden opgemaakt of worden vastgesteld dat in casu een evenwichtige en redelijke beoordeling werd gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van verzoekers minderjarige dochter.

De verwerende partij blijft voorts in gebreke om dit aan te tonen in haar nota met opmerkingen, daar zij zich beperkt tot de opmerking dat de eerste bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoeker en niet op haar minderjarig kind.

In de mate dat verwerende partij aldus van mening is dat er geen terdege rekening moest worden gehouden met het hoger belang van de minderjarige dochter, en in de mate dat noch uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de vereiste beoordeling heeft gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, is een schending van artikel 12bis, § 7 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.”

Ook arrest nr. 136 751 van 21.01.2015 stelde nog het volgende:

“Noch uit de motieven van de eerste en tweede bestreden beslissing noch uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze bestreden beslissingen rekening heeft gehouden met het hoger belang van verzoeker’ kinderen. Ze worden zelfs niet op de bestreden beslissingen vermeld.(...) Waar in aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissingen geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van de kinderen van verzoeker, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.”

Uit de bestreden beslissingen blijkt echter op geen enkele wijze dat men hier enige rekening mee heeft gehouden of een afweging heeft gemaakt in het dossier van verzoekster.

Dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden.

Dat verzoekster erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoekster in haar geheel onderzocht moeten worden.

Alvorens een bevel om het grondgebied te verlaten over te maken moet de verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: het langdurig verblijf van verzoekster in België, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, het gebrek aan banden met het herkomstland en het feit dat een eventuele terugkeer art 3 en 8 van het EVRM en art 7 en 9 van het IVRK zou schenden.

Dat het onredelijk is van verwerende partij om deze elementen niet in overweging te nemen en ‘gewoon’ een bevel af te leveren.”

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de tweede bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoekster wordt zo bevel gegeven om het grondgebied te

verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en omdat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Zij wordt hiervoor een termijn van dertig dagen gegeven. Verweerder duidt dat het gegeven dat verzoekster hier een echtgenoot en twee kinderen heeft geen beletsel vormt voor de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Hierbij wijst hij er ook op dat een van de kinderen geen legaal verblijf in België heeft. Hij duidt dat dit gegeven verzoekster niet vrijstelt van de verplichting terug te keren naar het herkomstland om van daar uit de verblijfsaanvraag in te dienen en dit slechts een tijdelijke afwezigheid betekent om zich via de voorziene procedure in regel te stellen. Hij stelt dat aldus het hoger belang van de kinderen nog niet wordt geschonden, waarbij ook wordt opgemerkt dat de vader en de schoonouders kunnen instaan voor de opvang van de kinderen buiten de schooluren en daarenboven ook diverse andere mogelijkheden tot kinderopvang in België bestaan. Verder wordt opgemerkt dat verzoekster tijdens haar afwezigheid contact kan houden met haar familieleden in België en vanuit het herkomstland kan bijdragen aan de opvoeding van de kinderen. Hij stelt dat geen aanwijzingen voorliggen van bijzondere omstandigheden (bijvoorbeeld inzake de gezondheid van de kinderen) die een permanente aanwezigheid van verzoekster vereisen. Hij wijst op rechtspraak van het EHRM en de Raad dat een in precair verblijf opgebouwd gezinsleven geen bescherming biedt tegen een verwijdering onder artikel 8 van het EVRM en dit verdragsartikel als dusdanig geen enkel recht waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan men geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven. Er wordt ook gewezen op de eerdere verblijfsprocedures die als onontvankelijk werden afgewezen en eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en gesteld dat een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten is aangewezen opdat verzoekster daadwerkelijk de verblijfswetgeving respecteert. Hij stelt ten slotte vast dat er geen aanwijzingen voorliggen dat verzoekster gezondheidsproblemen heeft die verhinderen dat haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te gaan met de motieven die aan de tweede bestreden beslissing ten grondslag ligt, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de bepalingen van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...]”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoekster geeft niet aan te betwisten dat zij zich bevindt in de situatie voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet waarin in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden afgegeven. Een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing leert verder dat verweerder bij het nemen van deze beslissing heeft voldaan aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, nu hieruit duidelijk blijkt dat rekening werd gehouden met het hoger belang van de kinderen, het gezins- of familieleven in België en de gezondheidstoestand. Het gestelde door verzoekster dat verweerder bij het nemen van deze beslissing op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van haar echtgenoot en kinderen in België of de belangen van haar kinderen of geen enkele afweging in dit verband heeft doorgevoerd, mist feitelijke grondslag. In zoverre verzoekster van mening is dat haar gezinsbelangen of de belangen van haar kinderen onvoldoende in rekening zijn gebracht of zij niet

akkoord kan gaan met de gedane beoordeling, komt het haar toe met concrete argumenten aan te duiden dat welbepaalde concrete aspecten ten onrechte niet in rekening zijn gebracht, dat is uitgegaan van een onjuiste feitenvinding of dat op kennelijk onredelijke wijze tot de beoordeling werd gekomen. Zij blijft op dit punt evenwel in gebreke en weerlegt aldus de gedane beoordeling niet.

In zoverre verzoekster nog betoogt dat bij het nemen van de tweede bestreden beslissing specifiek rekening diende te worden gehouden met haar langdurig verblijf in België, haar economische situatie, haar sociale en culturele integratie en het gebrek aan banden met haar herkomstland, merkt de Raad op dat zij niet duidt op welke rechtsgrond een dergelijke verplichting rustte op het bestuur. Inzake haar langdurig verblijf en de elementen van integratie zoals ingeroepen in haar verblijfsaanvraag werd in de eerste bestreden beslissing verder reeds geoordeeld dat deze gegevens verzoekster nog niet verhinderen om terug te keren naar haar herkomstland om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. Hierbij werd ook reeds aangestipt dat verzoekster op geen enkel ogenblik legaal in het Rijk verbleef. Voor het overige brengt verzoekster op dit punt geen concrete argumenten naar voor. Bij het onderzoek van het beroep in zoverre dit is gericht tegen de eerste bestreden beslissing werd ook reeds vastgesteld dat verzoekster het thans voorgehouden gebrek aan banden met haar herkomstland in haar aanvraag niet aanduidde als een omstandigheid die haar zou verhinderen naar daar terug te keren. Zij overtuigt aldus niet dat enig concreet, specifiek element dat zich nog kon verzetten tegen het nemen van de tweede bestreden beslissing ten onrechte niet in rekening is gebracht.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de tweede bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Met betrekking tot de door verzoekster aangevoerde rechtspraak van de Raad kan het volstaan op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat verzoekster niet aantoonde dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar geciteerde arresten identiek zijn aan deze in voorliggende zaak.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Uit de bespreking van het middel blijkt verder dat verweerder bij het nemen van de tweede bestreden beslissing heeft gehandeld in overeenstemming met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, zodat een miskenning van deze wetsbepaling evenmin blijkt.

3.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met dit verdragsartikel. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie

bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad merkt allereerst op dat verzoekster in haar verblijfsaanvraag van 5 mei 2016 de mogelijkheid had om toe te lichten waarom er voor haar gegronde redenen aanwezig zijn die verhinderen dat zij terugkeert naar haar herkomstland om aldaar de aanvraag gezinshereniging in te dienen. Op geen enkele wijze gaf zij aan dat een terugkeer naar haar herkomstland haar zou blootstellen aan een ernstig en reëel risico op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM. Nu verzoekster aldus zelf niet aangaf dat een dergelijk risico aan de orde kon zijn, blijkt niet dat het bestuur onzorgvuldig heeft gehandeld of in strijd met de motiveringsplicht of dit verdragsartikel door op dit punt geen verder onderzoek te voeren of niet te motiveren omtrent deze verdragsbepaling. Aldus maakt zij evenmin aannemelijk dat zij in haar situatie dienstig kan verwijzen naar de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State en de Raad.

Ook thans blijft verzoekster in gebreke een concrete aanwijzing naar voor te brengen van een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Zo stelt de Raad allereerst vast dat niet blijkt dat de situatie in Armenië wordt gekenmerkt door een zodanige mate van veralgemeend en willekeurig geweld dat zou moeten worden aangenomen dat elke persoon die terugkeert naar dit land een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoekster brengt geen begin van bewijs aan van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in haar herkomstland. Verzoekster betoogt verder dat zij in haar herkomstland in armoede zal terechtkomen en zij er zal worden onderdrukt en gechanteerd omwille van haar terugkomst uit Europa. Verder wijst zij op problemen van politiegeweld en onrechtmatige arrestaties. Zij voegt bij haar verzoekschrift het Algemeen Ambtsbericht Armenië van

april 2016. Op geen enkele wijze maakt zij evenwel met concrete argumenten aannemelijk dat zij in haar herkomstland in armoede zal terechtkomen. Zij maakt niet met een concrete, overtuigende argumentatie of een begin van bewijs aannemelijk niemand meer te kennen in haar herkomstland op wie zij tijdelijk een beroep kan doen of bij wie zij kan verblijven. Verder blijkt evenmin dat haar echtgenoot en familieleden in België haar niet van hieruit kunnen ondersteunen. Dit betoog is te algemeen en te vaag om als begin van bewijs in het kader van artikel 3 van het EVRM te kunnen worden aanvaard. Verzoekster brengt verder niet het minste begin van bewijs aan dat personen die terugkeren uit Europa een reëel risico lopen op chantage of onderdrukking. Verzoekster beperkt zich op dit punt tot een blote bewering. Verzoekster verwijst verder naar een passage in het Algemeen Ambtsbericht Armenië over politie-geweld en onrechtmatige arrestaties, doch deze passage wordt niet gevoegd bij het verzoekschrift. Het is de Raad aldus niet mogelijk de concrete strekking van deze passages na te gaan. Verzoekster blijft verder ook in gebreke dit gestelde te betrekken op haar persoonlijke situatie en maakt aldus geenszins aannemelijk dat zij in haar concrete situatie dreigt te worden geconfronteerd met dergelijk politie-optreden. Een band met haar persoonlijke situatie wordt niet aannemelijk gemaakt. De gevoegde passages in het Algemeen Ambtsbericht Armenië handelen verder over de situatie in Armenië voor vrouwen waarbij melding wordt gemaakt van blijvende vormen van discriminatie in de praktijk in zowel de publieke als de private sector, van diep gewortelde traditionele opvattingen over de rol van de vrouw binnen het gezin en de maatschappij en een onvoldoende erkenning van huiselijk geweld en een gebrek aan bereidheid bij de overheid om voldoende middelen uit te trekken voor de opvang van slachtoffers van huiselijk geweld. Andermaal betreft verzoekster deze algemene informatie op geen enkele wijze op haar persoonlijke situatie, hetgeen niet kan volstaan. Verzoekster mag er niet aan voorbijgaan dat artikel 3 van het EVRM tot doel heeft dat personen niet mogen worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De eventuele sociale stigma's die zouden bestaan en waarnaar verzoekster verwijst, zijn op zich niet van aard om een dergelijke onge-rechtvaardigde behandeling uit te maken, en verzoekster toont niet aan dat dit wel het geval zou zijn. Zelfs zo uit het aangehaalde rapport al zou kunnen worden afgeleid dat vrouwen vaak het slachtoffer zijn van huiselijk en ander geweld, stelt de Raad vast dat verzoekster zelf niet overtuigt dat zij eerder al het slachtoffer werd van dergelijke geweldplegingen en dat zij daarbij niet op enige hulp kon rekenen vanwege haar autoriteiten of dat er concrete aanwijzingen voorliggen dat zij een dergelijk geweld dient te vrezen. Aldus ligt nog geen begin van persoonlijk bewijs voor dat verzoekster dient te vrezen voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoekster laat na de stukken betreffende de situatie in haar herkomstland op concrete wijze te betrekken op haar persoonlijke situatie.

Het door verzoekster gestelde dat zij onmogelijk kan terugkeren naar haar herkomstland om te bewijzen wat de gevolgen kunnen zijn, doet geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat en met name aan de vast-stelling dat verzoekster in gebreke blijft een ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM met concrete argumenten aannemelijk te maken.

Waar verzoekster verder in haar verzoekschrift betoogt dat zij intussen jaren niet meer in haar her-komstland is geweest, zij aldaar niets of niemand meer heeft die haar kan helpen en waar(bij) zij terecht kan of kan verblijven en dat zij om deze redenen in de onmogelijkheid zou zijn om haar leven aldaar opnieuw uit te bouwen of naar daar terug te keren met het oog op het indienen van de verblijfsaanvraag via de reguliere procedure, merkt de Raad op dat verzoekster niet overtuigt waar zij voorhoudt dat een loutere afwezigheid gedurende enkele jaren uit het land waar men is opgegroeid en steeds heeft verbleven, op zich tot gevolg zou hebben dat het niet langer mogelijk is dat men naar daar terugkeert en van daaruit een verblijfsaanvraag richt tot de Belgische overheden. Zij beperkt zich verder tot loutere beweringen waar zij stelt dat zij niets of niemand meer heeft in haar herkomstland. Er blijkt geenszins dat dergelijke algemene stellingnames die niet worden onderbouwd met een concreet, geloofwaardig betoog of begin van bewijs van aard zijn aanleiding te kunnen geven tot de vaststelling dat de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM alsnog is bereikt.

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting niet aannemelijk dat er in haren hoofde als gevolg van de tweede bestreden beslissing sprake is van een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Aldus blijkt wezenlijk evenmin dat zij een voldoende belang heeft bij haar betoog dat een onvoldoende onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM werd gevoerd of hieromtrent diende te worden gemotiveerd, nu zij geen concrete elementen aanbrengt die kunnen wijzen op een dergelijke ernstige grief.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt een miskennis van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel in dit verband.

3.2.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest en van de artikelen 3, 7.1 en 9 van het Kinderrechtenverdrag betreft, herhaalt verzoekster in wezen de uiteenzetting zoals zij deze ook reeds aanbracht in haar middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing. Er kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking dienaangaande wat deze beslissing betreft. Deze geldt evenzeer voor wat betreft de tweede bestreden beslissing.

3.2.5. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de tweede bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.6. De toelichting van verzoekster laat ook niet toe vast te stellen dat verweerder zijn beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. Het louter op algemene wijze betogen dat het dossier niet grondig is onderzocht of dat het geheel van het dossier diende te worden onderzocht, laat de Raad nog niet toe vast te stellen dat het bestuur niet is tegemoet gekomen aan de zorgvuldigheidsplicht. Verzoekster maakt ook geenszins concreet aannemelijk dat de feiten in de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad waarin een fragmentarische beoordeling van de voorliggende stukken werd vastgesteld gelijkaardig zijn aan deze in de thans voorliggende zaak. Zo duidt zij in casu ook niet welke documenten dan in hun geheel dienen te worden bekeken en op welke wijze aldus tot een andere beoordeling kon worden gekomen. Arresten van de Raad hebben ook geen precedentswaarde. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

3.2.7. In zoverre verzoekster zich beroept op het hoorrecht, op zich genomen of in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaaldelijk heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. Het Hof heeft in die arresten evenzeer gesteld dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit te nemen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van het nemen van een terugkeerbesluit.

De Raad wijst er in casu op dat verzoekster in het kader van haar verblijfsaanvraag op grond van artikel 10 juncto artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid had uiteen te zetten waarom zij is verhinderd terug te keren naar haar herkomstland om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. Verzoekster, die niet betwist in illegaal verblijf te zijn, was aldus in de mogelijkheid om alle relevante gegevens en stukken over te maken, om haar standpunt ter zake op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken in het kader van die aanvraag en om aan het bestuur te duiden waarom van haar niet in redelijkheid kan worden verwacht dat zij het Belgische grondgebied, of het grondgebied van de Schengenlidstaten, verlaat. Zij heeft op dit punt in haar verblijfsaanvraag ook verschillende elementen aangebracht, die reeds werden beoordeeld in de eerste bestreden beslissing. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat in deze situatie zij nogmaals, en afzonderlijk, diende te worden gehoord wat het nemen van de tweede bestreden beslissing betreft. Er blijkt niet dat verzoekster zich in deze situatie, wat deze beslissing betreft, dienstig kan beroepen op een miskenning van het hoorrecht (RvS 23 februari 2016, nr. 11.808 (c)). Het Hof van Justitie oordeelde zo ook reeds dat de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is en dat het recht om te worden gehoord niet aldus kan worden uitgelegd dat de bevoegde nationale instantie, wanneer zij voornemens is om tegelijkertijd een besluit tot vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit te nemen, de betrokkene noodzakelijkerwijze moet horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken, aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk

zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit (HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, overweging 60).

De Raad benadrukt daarenboven dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van een beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38). Verzoekster toont geenszins aan dat zij, indien gehoord, wat betreft het bestreden bevel nog specifieke omstandigheden had willen of kunnen aanvoeren die van aard waren te kunnen leiden tot een andere beslissingname.

Een miskenning van het hoorrecht, op zichzelf of in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel, kan niet worden vastgesteld.

3.2.8. Waar verzoekster ook wat de tweede bestreden beslissing betreft een schending inroept van het rechtszekerheidsbeginsel, wijst de Raad er andermaal op dat het hem niet duidelijk is waarom een voorgehouden gebrek aan onderzoek in het licht van artikel 3 van het EVRM specifiek het rechtszekerheidsbeginsel zou miskennen. De Raad herhaalt dat verzoekster op geen enkele wijze in haar verblijfsaanvraag, ter staving van de buitengewone omstandigheden die haar verhinderen de aanvraag vanuit haar herkomstland in te dienen, verwees naar enig risico in de zin van deze verdragsbepaling, zodat evenmin blijkt dat zij op dit punt mocht rekenen op een onderzoek of motivering ter zake door het bestuur. Zij maakt ook geenszins aannemelijk dat zij een ernstige grief heeft ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Aldus kan geen miskenning van het rechtszekerheidsbeginsel worden vastgesteld.

3.2.9. In zoverre verzoekster de bedoeling heeft ook een schending aan te voeren van het gelijkheidsbeginsel, kan de Raad ten slotte slechts vaststellen dat ook wat de tweede bestreden beslissing betreft elke toelichting ontbreekt betreffende de wijze waarop verweerder door het nemen van deze beslissing dit beginsel zou hebben miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste toelichting, onontvankelijk.

3.2.10. Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend zeventien door:

mevr. I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS